

BUDSKAP FRÅN DEN HELIGE FADERN FRANCISKUS INFÖR VÄRLDSMISSIONSDAGEN 2022

"Ni skall få kraft när den heliga anden kommer över er, och ni skall vittna om mig"

(Apg 1:8)

Kära bröder och systrar,

Med de här orden som vi får läsa i Apostlagärningarna vände sig den uppståndne Jesus till sina lärjungar strax före sin himmelfärd: "Ni skall få kraft när den heliga anden kommer över er, och ni skall vittna om mig i Jerusalem och i hela Judéen och Samarien och ända till jordens yttersta gräns" (1:8). De här orden är också temat för 2022 års Världsmissionsdag, en dag som alltid ska påminna oss om att kyrkan till sin natur är missionerande.

I år erbjuder Världsmissionsdagen oss möjligheten att fira flera viktiga händelser i kyrkans liv och mission:

400-årsjubileet av grundandet av Kongregationen Propaganda Fide, som senare hette Kongregationen för folkens evangelisering och nu har fått namnet Dikasteriet för evangelisation.

200-årsjubileet av grundandet av Sällskapet för trons utbredande, som för etthundra år sedan tillsammans med Sällskapet för barnmission och Aposteln Petrus missionsällskap tilldelades benämningen "Påvliga".

Låt oss nu reflektera över de tre nyckelfraserna som sammanfattar grunderna för varje lärjunges liv och uppdrag: "ni skall vittna om mig", "ända till jordens yttersta gräns" och "ni skall få kraft när den heliga anden kommer över er".

1. "Ni skall vittna om mig" - uppmaningen till varje kristen att vittna om Kristus

Det här är den centrala punkten, själva kärnan i Jesu undervisning till sina lärjungar om deras uppdrag i världen. Alla lärjungar ska vara Jesu vittnen, tack vare den helige Andes nåd som de kommer att få. Vart de än går och var de än befinner sig. Precis som Kristus är den förste utsände, Faderns missionär (jfr Joh 20:21), och som sådan "det trovärdiga vittnet" (jfr Upp 1:5), så är också varje kristen kallad att vara missionär och vittne till Kristus. Och kyrkan, som är en gemenskap av Kristi lärjungar, har inget annat uppdrag än att evangelisera världen genom att vittna om Kristus. Kyrkans identitet ligger i att evangelisera.

En mer djupgående läsning av orden "Ni skall vittna om mig" kastar ljus över några av de aspekter som karaktäriserar det uppdrag som Kristus har anförtrott åt sina lärjungar. Pluralisformen i ordet "ni" betonar den gemensamma, kyrkliga karaktären av lärjungarnas missionskallelse. Varje döpt person är kallad till mission, i kyrkan och på kyrkans uppdrag. Alltså: Man missionerar tillsammans, inte individuellt, i förening med den kyrkliga gemenskapen och inte på eget initiativ. Även om någon i en viss situation fullgör evangelisationsuppdraget ensam, så gör han det, och bör alltid göra det, i gemenskap med

kyrkan som sänt honom. Så här undervisade den helige Paulus VI i den apostoliska uppmaningen Evangelii Nuntiandi, ett dokument som ligger mig varmt om hjärtat: "evangelisation är inte för någon ett individuellt och isolerat företag. Den är djupt förbunden med kyrkan. Den allra obetydligaste förkunnare, kateket eller präst som i det mest avlägsna land predikar evangeliet, samlar sin lilla hjord eller utdelar ett sakrament utför, till och med om han är ensam, dessa handlingar i förening med kyrkan. På grund av att han tillhör den kyrkliga institutionen, men också på grund av nådens djupa och osynliga band, har säkerligen det han gör sammanhang med hela kyrkans evangelisation. Detta förutsätter att han inte handlar i kraft av en sändning som han själv tilldelar sig eller enligt en personlig ingivelse utan i förbindelse med kyrkans sändning och i hennes namn" (nr 60). Det var verkligen ingen slump att Herren Jesus sände ut sina lärjungar för att missionera två och två. De kristnas vittnesbörd om Kristus är framför allt ett gemensamt vittnesmål. Därför är närvaron av en gemenskap, hur liten den än är, av grundläggande betydelse för missionen.

För det andra är lärjungarna kallade att leva sina personliga liv i uppdragets nyckel: de är sända av Jesus till världen inte bara för att fullgöra uppdraget, utan framför allt för att leva det uppdrag som har anförtrotts åt dem; inte bara för att vittna, utan framför allt för att vara Kristi vittnen. Som aposteln Paulus säger i djupt rörande ord: "Alltid bär jag med mig i min kropp den död som Jesus fick lida, för att också Jesu liv skall bli synligt i min kropp" (2 Kor 4:10). Kärnan i uppdraget är att vittna om Kristus, det vill säga om hans liv, lidande, död och uppståndelse på grund av hans kärlek till Fadern och till mänskligheten. Det är ingen slump att apostlarna letade efter en efterträdare till Judas bland dem som, liksom de själva, bevitnade Kristi uppståndelse (jfr Apg 1:22). Det är Kristus, den återuppståndne Kristus, som vi måste vittna om och vars liv vi måste dela. Kristi missionärer skickas inte ut för att visa upp sig själva och sina förtjänster, sin övertalningsförmåga eller sitt ledarskap. Vad det handlar om är att de får den högsta äran att erbjuda Kristus genom ord och handling och att förkunna för alla den goda nyheten om hans frälsning, med glädje och uppriktighet, i likhet med de första apostlarna.

Därför är det "martyren" som i slutändan är det sanna vittnet; den som ger sitt liv för Kristus genom att återgälda gåvan med vilken Han skapade sig själv för oss. "Det främsta skälet att evangelisera är den kärlek som vi har tagit emot av Jesus, den erfarenhet av frälsning som driver oss att älska honom än mer" (Evangelii gaudium, 264).

Slutligen den helige Paulus VI:s ständigt aktuella iakttagelse om det kristna livets vittnesbörd: "Den moderna människan lyssnar hellre till vittnen än till lärare, och om hon lyssnar till lärare så är det därför att de är vittnen" (Evangelii nuntiandi, 41). Därför är vittnesbördet om ett äkta kristet liv av så grundläggande betydelse för trosöverföringen. Samtidigt är uppgiften att förkunna Jesu person precis lika nödvändig. Paulus VI fortsätter: "ja, predikan är oundgänglig; den klär budskapet i ord (...) Ordet är alltid viktigt, särskilt när det bär fram budskapet om Guds kraft. Det är också därför som Paulus ord gäller alltså: 'Så bygger tron på förkunnelsen och förkunnelsen på Kristi ord'" (Rom 10:17), (Evangelii nuntiandi, 42).

Det kristna livets exempel och Kristi förkunnelse går därför hand i hand i evangelisationen. Det ena tjänar det andra. De är de två lungorna som varje gemenskap måste andas för att

vara missionär. Det här fullständiga, konsekventa och glädjefyllda vittnesbördet om Kristus kommer säkerligen att vara drivkraften för kyrkans utveckling även under det tredje årtusendet. Och det är därför som jag uppmuntrar alla att återfå modet, uppriktigheten, den parrhesia som var kännetecknande för de första kristna, att vittna om Kristi i ord och handling på alla områden av livet.

2. "Ända till jordens yttersta gräns" - Det evigt aktuella i det universella evangelisationsuppdraget

Genom att uppmuntra sina lärjungar att vara hans vittnen, tillkännager den uppståndne Herren vart de har sänts: "Jerusalem och i hela Judéen och Samarien och ända till jordens yttersta gräns" (Apg 1:8). Den universella karaktären av lärjungarnas uppdrag framträder mycket tydligt här. Den "centrifugala" geografiska rörelsen betonas, nästan i koncentrisk kretsar, från Jerusalem, som enligt judisk tradition anses vara världens centrum, till Judéen och Samaria och till "jordens yttersta gräns". De skickas inte ut för att proselytisera utan för att predika. En kristen proselytiserar inte. Vi läser vi om denna missionsrörelse i Apostlagärningarna som ger oss en vacker bild av kyrkan som "vandrar ut" för att uppfylla kallelserna att vittna om Herren Kristus och som vägleds av Guds försyn genom livets konkreta omständigheter. Sannerligen, de första kristna förföljdes i Jerusalem, så de skingrades över hela Judéen och Samarien och vittnade om Kristus överallt (jfr Apg 8:1-4).

Något liknande händer fortfarande i vår tid. På grund av religiös förföljelse och omständigheter som innefattar krig och våld, tvingas många kristna att fly från sina hemländer till andra länder. Vi är tacksamma för de bröder och systrar som inte sluter sig i sitt lidande, utan vittnar om Kristus och Guds kärlek i de länder som välkomnar dem. Helige Paulus VI uppmuntrade till det: "Vi tänker särskilt på det ansvar invandrarna har i de länder som tar emot dem" (Evangelii nuntiandi, 21). Vi upplever faktiskt mer och mer hur närvaron av troende av olika nationaliteter berikar församlingens ansikte och gör den mer universell, mer katolsk. Sålunda är själavården av migranter en missionsverksamhet som inte bör försummas och som också kan hjälpa de lokala troende att återupptäcka glädjen i den kristna tro de har fått.

Indikationen "till jordens yttersta gräns" bör utmana Jesu lärjungar i varje tidsålder, och alltid uppmana dem att gå bortom de platser som av tradition ses som arenor för att vittna om honom. Trots alla bekvämligheter som modernitetens framsteg medför finns det fortfarande geografiska områden som Kristi missionerande vittnen ännu inte har nått med den goda nyheten om hans kärlek. Samtidigt kan ingen mänsklig verklighet vara främmande för Kristi lärjungar i deras uppdrag. Kristi kyrka har alltid och kommer alltid att "vandra ut" till nya geografiska, sociala och existentiella trakter, till platser och människor "bortom gränsen". För att vittna om Kristus och hans kärlek inför människor av alla nationer, kulturer och social ställning. I den meningen kommer mission alltid, som Andra Vatikankonciliet lärde oss, att vara *missio ad gentes*, då kyrkan alltid kommer att behöva gå bortom sina egna gränser för att vittna om Kristi kärlek till alla. I detta sammanhang vill jag därför minnas och tacka de många missionärer som har ägnat sina liv åt att "gå bortom" och förkroppsliga Kristi kärlek inför de många bröder och systrar de träffat.

3. "Ni skall få kraft när den heliga anden kommer över er" - låt oss alltid stärkas och vägledas av den helige Ande

Genom att tillkännage för sina lärjungar deras uppdrag att vara hans vittnen, lovade den uppståndne Kristus också nåd för ett så stort ansvar: "ni skall få kraft när den heliga anden kommer över er, och ni skall vittna om mig" (Apg 1:8). Och enligt redogörelsen i Apostlagärningarna var det mycket riktigt just efter den helige Andes utgjutande över Jesu lärjungar som det allra första vittnesbördet om Kristus den korsfäste och uppståndne ägde rum. Den proklamerade förkunnelsen, S:t Petrus missionstal till Jerusalems folk, inledde en era då Jesu lärjungar, som tidigare var svaga, rädda och slutna, började evangelisera världen. Den helige Ande stärkte dem, gav dem mod och visdom att vittna om Kristus inför alla.

På samma sätt som "ingen kan säga: 'Jesus är herre', om han inte är fylld av den heliga anden" (1 Kor 12:3), så kan ingen kristen bära fram ett fullständigt och äkta vittnesbörd om Kristus Herren utan inspiration och hjälp från den helige Ande. Det är därför som varje lärjunge och Kristi missionär kallas att inse den fundamentala betydelsen av den helige Andes hjälp, kallas till att leva med den helige Ande varje dag och ständigt hämta kraft och inspiration från honom. Vi måste komma ihåg att vända oss till den helige Ande i bön, i synnerhet när vi känner oss trötta, omotiverade, vilsna. Jag skulle vilja betona det än en gång: bönen spelar en fundamental roll i det missionerande livet, vi blir upppfriskade och stärkta av Anden som är en gudomlig och outtömlig källa till ny energi och glädje i att dela Kristi liv med andra. "Att ta emot Andens glädje är nåd. Och det är den enda kraften vi har för att predika evangeliet, för att bekänna vår tro på Herren" (Budskapet till Påvliga missionsverksamheter 21 maj 2020). Det är alltså den helige Ande som är den sanna huvudpersonen i uppdraget: det är han som ger rätt ord vid rätt tidpunkt och på rätt sätt.

Det är också i ljuset av den helige Andes verkan som de olika missionsjubileerna ska ses. Motivet som låg till grund för bildandet av Kongregationen Propaganda Fide 1622 var en önskan att stödja missionsarbetet i nya territorier. Detta var försynens insikt! Kongregationen visade sig vara av avgörande betydelse för att frigöra kyrkans evangelisationsarbete från världsliga makters inblandning och etablera lokala kyrkor som idag är så vitala. Låt oss hoppas att kongregationen med den helige Andes ljus och kraft ska fortsätta och intensiviera sitt arbete med att koordinera, organisera och liva upp kyrkans missionsverksamhet, så som den har gjort hittills i fyra hundra år.

Samma Ande som vägleder den universella kyrkan inspirerar också vanliga män och kvinnor till extraordinära insatser. Det var precis vad som hände för 200 år sedan när en ung fransk kvinna, Pauline Jaricot, grundade Sällskapet för trons utbredande. Pauline Jaricot saligförklarades under innevarande jubileumsår. Trots att hon levde under nödtorftiga omständigheter fick hon gudomlig inspiration och skapade ett nätverk för bön och insamlingar till förmån för kyrkans missionärer. Nätverken gav de troende möjlighet att aktivt delta i uppdraget att sprida tron "ända till jordens yttersta gräns". Ur hennes briljanta idé föddes Världsmissionsdagen som vi nu firar varje år, och under vilken vi samlar in kollekt till den globala fond genom vilken påven stödjer kyrkans missionsverksamhet.

Jag vill i detta sammanhang också påminna om den franske biskopen Charles de Forbin-Janson, som grundade Sällskapet för barnmission för att främja missionen bland barn under parollen "Barn evangeliserar barn, barn ber för barn, barn hjälper barn över hela världen"; samt fru Joanna Bigard, som grundade Aposteln Petrus missionsällskap med syfte att stödja seminarister och präster i missionsområden. Dessa tre missionsverk gavs benämningen "påvliga" för exakt etthundra år sedan. Det var också under inspiration och vägledning av den helige Ande som den salige Paul Manna, född för 150 år sedan, grundade den nuvarande Påvliga missionsunionen för att hos präster, gudsvigda och hela Guds folk öka medvetenheten om missionen. Helige Paulus VI var själv medlem i Missionsunionen, och gav den ett påvligt erkännande.

Jag nämner de fyra Påvliga missionsällskapen (Missio) med anledning av deras stora historiska förtjänster och för att bjuda in er alla att glädjas med dem under detta speciella år, i deras evangelisationsarbete både i den universella och den lokala kyrkan. Det är min förhoppning att de lokala kyrkorna får god hjälp från de fyra missionsällskapens sida för att stärka missionsandan i hela Guds folk.

Kära bröder och systrar, jag fortsätter att drömma om en fullkomligt missionerande kyrka och om en ny era av kristen missionär handlingskraft. Och jag upprepar Moses stora önskan för Guds folk: "Om ändå hela Herrens folk vore profeter!" (4 Mos 11:29). Ja, må vi i kyrkan alla vara vad vi redan är döpta till: profeter, vittnen, Herrens missionärer! Med den Helige Andes kraft och till jordens yttersta gräns. Maria, missionens drottning, be för oss!

Rom, Lateranbasilikan, 6 januari 2022, Epifania, Herrens uppenbarelse högtid.

FRANSISKUS